

LABKY NÁDEJE

„Toto je tá najnudnejšia sobota v histórii ľudstva," povzdychol si Jakub, zatiaľ čo ležal na pohovke a bezmyšlienkovite prepínal televízne kanály.

Jeho sestra Ema zdvihla zrak od knihy. „Nemôžeš stále čakať, že sa zábava zjaví sama od seba. Niekedy si ju musíš vytvoriť."

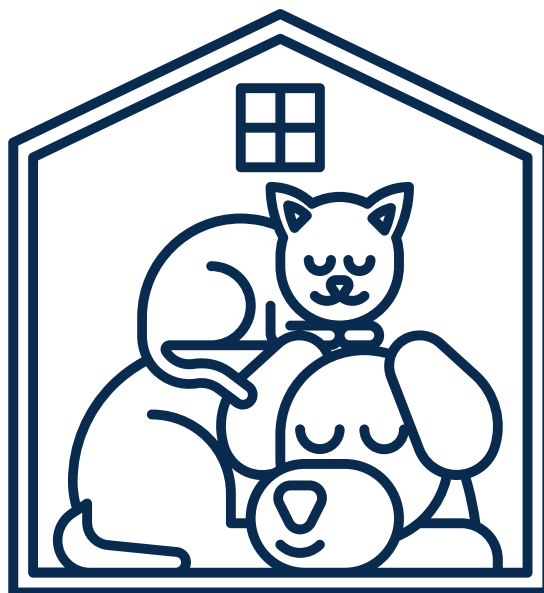
„A ako, múdra sestra?" spýtal sa Jakub znudeným hlasom.

Vtom ich mama vošla do obývačky s novinami v ruke. „Deti, pozrite sa na toto. Útulok ‚Labky nádeje‘ hľadá dobrovoľníkov. Aj deti môžu pomôcť."

Ema okamžite spozornela. „Útulok pre zvieratá? To znie super!"

Jakub sa posadil. „Myslíš, že by nás tam vôbec chceli? Čo by sme tam robili?"

„Čo keby ste sa tam išli pozrieť?" navrhla mama. „Ak sa vám to nebude páčiť, nemusíte tam zostať."

O niekoľko dní neskôr Jakub a Ema stáli pred budovou útulku. Zvnútra sa ozýval štekot a iné zvieracie zvuky. Privítala ich usmiata pani Kováčová, vedúca útulku.

„Som rada, že ste prišli! Máme tu veľa práce a vždy potrebujeme šikovné ruky." Ukázala im celý útulok a vysvetlila, čo by mohli robiť: venčiť psy, čistiť kliecky, kŕmiť mačky, ale aj pomáhať s triedením zdravotných záznamov zvierat a so sociálnymi sieťami útulku.

„Môžeme začať už dnes?" spýtala sa nadšene Ema.

„Ja by som sa tiež chcel zapojiť," dodal Jakub, prekvapený vlastným záujmom.

Prvé týždne boli náročné. Jakuba boleli ruky od čistenia kliecok a Ema mala plúzgere z dlhých prechádzok so psami. Ale niečo sa v nich začalo meniť.

„Videli ste dnes Rikyho?" usmieval sa Jakub. „Už sa nebojí ľudí. Minulý týždeň sa skrýval, keď som prišiel k jeho kliečke."

Ema prikývla. „A Líza dnes prvýkrát zjedla celú misku. Myslím, že sa zotavuje z toho, čo zažila na ulici."

Deti trávili v útulku každú sobotu a postupne sa naučili o zvieratách viac, než si kedy mysleli. Ema vedela, aké lieky a kedy podať. Jakub dokázal rozpoznať varovné znaky správania u psov. Spoločne sa naučili, ako fotografovať zvieratá na adopciu tak, aby zaujali ľudí, ktorí si chcú osvojiť zvieratko.

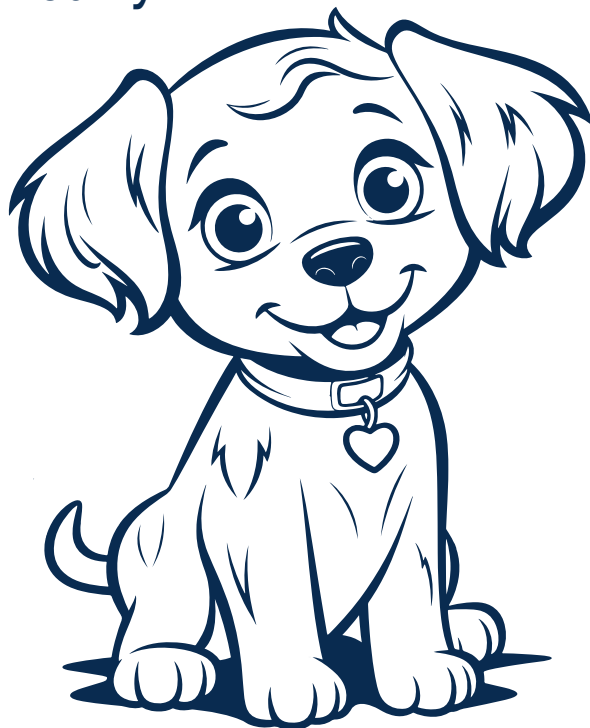
Jedného dňa im pani Kováčová priniesla malé šteniatko, ktoré niekto našiel pri ceste.

„Je úplne vyčerpané a vystrašené," vysvetlila. „Potrebuje špeciálnu starostlivosť každé dve hodiny."

„My to zvládneme!" povedali deti jednohlasne.

S pomocou mamy si vytvorili rozpis a striedali sa v kŕmení a starostlivosti o šteniatko, ktoré nazvali Bodka.

Bodka sa postupne zotavovala a začala priberať. „Viete," povedala pani Kováčová, „bez vás by to Bodka možno nezvládla. Zachránili ste jej život."

Po troch mesiacoch začali spolužiaci Jakuba a Emy prejavovať záujem o ich aktivity.

„Vy nedostávate za to ‚útulkovanie‘ peniaze?" čudovala sa Jakubova spolužiačka Katka. „Ja by som to zadarmo nerobila."

Jakub sa zamyslel. „Vieš, dostávame iný druh odmeny. Keď vidím, ako vystrašený pes začne dôverovať ľuďom, alebo keď chorá mačka začne znovu jesť... ten pocit je na nezaplatenie."

„Navyše," dodala Ema, „sa učíme veci, ktoré nás v škole neučia. Ja chcem byť veterinárkou a už teraz viem viac o správaní a zdraví zvierat než mnohí dospelí."

Jakub prikývol. „A ja som sa naučil, ako písať príspevky na sociálne siete a vytvárať plagáty zvierat na osvojenie. Vedeli ste, že minulý mesiac si našli vďaka mojim fotkám nový domov štyria psy?"

Katka vyzerala zamyslene. „Nikdy som o tom takto nerozmýšľala. Myslíte, že by som mohla ísť s vami?"

O pol roka neskôr bola v „Labkách nádeje" celá skupina detí z ich školy. Vytvorili si vlastný tím s názvom „Mladí ochrancovia" a každý mal svoju úlohu.

Jakub viedol reklamný tím, ktorý sa staral o zviditeľnenie útulku na internete. Ema zas viedla tím zvieracích zdravotných ošetrovateliek, samozrejme, pod dohľadom veterinára. Katka organizovala zbierky krmiva v škole.

Výsledky boli neuveriteľné. Adopcie sa zdvojnásobili, útulok dostal nové vybavenie vďaka darom a viac ľudí sa o ňom dozvedelo. Na konci školského roka pani riaditeľka pozvala Jakuba a Emu, aby rozprávali o svojich skúsenostiach pred celou školou.

„Začali sme len preto, že sme sa nudili," zasmial sa Jakub. „Ale našli sme niečo oveľa cennejšie než zábavu."

„Našli sme zmysel," dodala Ema. „A zistili sme, čo chceme v živote robiť. Ja budem študovať zverolekárstvo a Jakub už teraz dostal ponuku na letnú stáž v reklamnej agentúre vďaka vtipným videám, ktoré vytvoril pre útulok."

Pani riaditeľka sa usmiala.

„A čo by ste odkázali ostatným deťom?“

Jakub a Ema sa na seba pozreli a spoločne odpovedali:
„Najväčšie odmeny v živote nie sú vždy vo forme peňazí.
Sú v pocite, že ste niekomu pomohli, v skúsenostiach, ktoré
získate, a v tom, že objavíte, kým chcete byť.“

Na konci svojho rozprávania sa Jakub pousmial. „A viete, čo
je na tom najlepšie? Bodka, to maličké šteniatko, ktoré sme
zachránili, teraz žije u našej babky.“

Kedykoľvek ju navštívime, pripomína nám, že aj malé ruky
dokážu veľké veci. A to je odmena, ktorú si nikde nekúpите.“